

Transcendență

Lucian Tatar

Transcendență

A rămas doar un gând între frunze amare căzând
Sub cerul de bronz cu raze opace de plumb
Ne cad peste ochii amiezii pierduți într-un gând
Peste priveriști de crânguri pănuși de porumb
Arată misterul metaforei când plouă în cuvânt
Când viața își schimbă tomnatic veșmânt!

Și bruma din noi se duce în cuvântul de-apoi
Caii sălbatici își trec copita prin perdeaua de vis
Se-ntorc ancestrale cărări vibrând esența din noi
Cocorii iubirii sălbatici zboară spre paradis
Agonisim idealuri care nu mai încap pe pământ
Nemurirea-i o floare ce se hrănește din vânt!

Am mutat geneza infinită a artei deasupra inerției
Viteza contrastelor a depășit demult rațiunea
Ne învinge păcatul spre setea nebună a bogăției
Fumul visului îneacă gândirea și înțelepciunea
Am devenit doar sclavii viciilor ce duc spre mormânt
Sperând transcendența finală... din om într-un sfânt!

Lucian Tătar-Poezie
04oct 2017
Olhao